

L'entrellat

Toni Canyís

A un déu cruel

Adorem un monstre cec i sanguinari. El capítol actual de la crisi del deute, amb Irlanda al punt de mira, torna a posar en evidència la monstrositat del sistema financer mundial. Un déu que castiga els qui més l'estimen. Ha estat l'especulació financera i immobiliària, amb capitals vinguts d'arreu, la que ha acabat portant els bancs irlandesos fins al caire de fallida. Per evitar-ne l'esfondrament, l'estat irlandès ha hagut de salvar la pell de bancs i especuladors, endeutant-se i endeutant els seus ciutadans per generacions. Però els mateixos mercats que han creat el problema són els qui han sentit el rastre de la sang i han atacat el deute d'Irlanda. La Unió Europea ha hagut de sortir a rescatar l'anyell acorralat per la bèstia. Ha estat la insinuació del pastor alemany que el cost dels hipotètics rescats no únicament hauria de pesar sobre les espatlles dels contribuents sinó també sobre els inversors, allò que ha desencadenat la ira del monstre. No hi fa res que la teologia financera justifiqui els guanys especulatiu pel risc que corren els inversors. A l'hora de la veritat el sistema exigeix la socialització de les pèrdues. Salvada Irlanda, ha calgut buscar una altra víctima i l'atac s'ha traslladat al deute i les borses ibèriques, ara per ara les preses més febles del ramat. De poc ha servit que l'estat espanyol calmés el monstre abans de l'estiu amb la reforma laboral, els diners del FROB i els tests d'estrès de la banca. Els socis europeus l'apressen perquè reformi les pensions i desreguli mercats. Aquest Déu exigeix periòdicament sacrificis humans i ara li haurem d'oferir uns quants jubilats. És inútil, no en tindrà prou. Caldrà abocar-li encara molts diners i no pararà fins a cruspir-se l'euro. Qui matarà el monstre, si cada vegada és més fort i més gran?

Periodista

Estapé respon

Fabián Estapé

Sobren funcionaris i sobren dropos

—Ja ha caigut Irlanda, que ha de ser rescatada per la UE i, de retruc, el deute espanyol augmenta el seu risc. Ja hi ha qui adverteix que el proper estat a caure serà l'espanyol. Creieu que hi ha cap risc?

—Em sembla que no serà així, però també us diria que la reacció espanyola, amb Elena Salgado al capdavant, és feta d'oli camforat, per tapar els esvorancs que hi ha a la UE respecte a l'estat. Si la UE no desconfia d'Espanya, és que són imbècils. Cap organisme econòmic no és muntat sobre la confiança, perquè, si no, quina feina farien?

—Hi ha motius reals perquè els inversors internacionals desconfiïn tant de l'estat espanyol?

—La desconfiança és excessiva. S'exagera, de segur, però això ja és congènit en el sector financer.

—Vós asseguràveu fa unes setmanes que després d'Irlanda cauria Portugal. Encara ho penseu?

—Potser no caurà, perquè la reacció portuguesa és brutal, ha anat més de pressa a Brussel·les que no ens pensàvem. S'ha vist el merder al damunt i ha accelerat les reformes que fa temps que sabia que calien. Ho han fet bé. Segurament fa temps que ensumaven que anaven darrere d'Irlanda i han tingut la capacitat política de reaccionar a temps.

—El governador del Banc d'Espanya reclama que vagi endavant la reforma de les pensions per a poder complir els compromisos de Brussel·les respecte a l'endeutament. És urgent, aquesta reforma?

—Fernández Ordóñez té una mania especial a les pensions, i en aquest àmbit el governador és més una font d'obstacles que no pas una ajuda. Però ell és el governador, no pas jo.

—Irlanda ja ha anunciat compromisos per a minorar el deute. Com ara reduir 25.000 funcionaris. L'estat espanyol també ho hauria d'estudiar?

—Evidentment, sobren funcionaris i sobren molts dropos. Només cal anar a una oficina d'una administració pública per a veure quina mena de personal t'ha de resoldre els tràmits burocràtics...

—Irlanda no accepta d'apujar l'impost de societats, que ara és al 12,5%. Un impost tan baix fou una de les claus de la recuperació econòmica d'Irlanda quan estava enfonsada. Ho trobeu adient, que la pressionin en aquest sentit?

—S'hauria de veure quin impacte tindria per a la seva economia productiva que modificués a l'alça aquest impost, és a dir, quantes empreses abandonarien el territori perquè ja no consideren atractiva la política fiscal d'Irlanda. Sigui com sigui, la UE mai no s'ha posat d'acord en un aspecte fonamental com l'harmonització fiscal.

—Professor Estapé, som a punt de tancar el 2010 i no hi ha gaires brots verds en la nostra economia. Els esperem el 2011, doncs?

—Jo encara no he vist cap brot verd... On són? El 2011 potser encara no han tingut temps de créixer, aquests brots.

—I en quin àmbit poden aparèixer, aquests brots verds?

—Si no hi ha una empenta per part dels trenta homes que representen les grans empreses espanyoles, que es van trobar amb Zapatero el cap de setmana, doncs no apareixeran aquests brots.

Gemma Aguilera